

ת"פ 41357/08/20 - מדינת ישראל נגד תאהני אל עפיפי

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 41357-08-20 מדינת ישראל נ' אל עפיפי (עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט עמית מיכלס
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

תאהני אל עפיפי (עצירה)

הנאשמת

בשם המאשימה: עו"ד צליל משיח

בשם הנאשמת: עו"ד פאדי אסעד

גזר דין

רקע ועובדות כתב האישום

1. הנאשמת הורשעה, על יסוד הודאתה ובמסגרת הסדר דיוני שכלל את תיקון כתב האישום, בשורה ארוכה של עבירות: **החזקת נכס החשוד כגנוב**, לפי סעיף 413 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); **הפרת הוראה חוקית**, שמונה עבירות לפי סעיף 287 (א) לחוק; **גניבה בצוותא**, תשע עבירות לפי סעיפים 384 ו-29(א) לחוק; **גניבה**, שלוש עבירות לפי סעיף 384 לחוק; **גניבת כרטיס אשראי בצוותא**, תשע עבירות לפי סעיף 16(א) לחוק כרטיסי חיוב, תשמ"ו-1986 (להלן: חוק כרטיסי חיוב), בצירוף סעיף 29(א) לחוק; **גניבת כרטיס אשראי**, שלוש עבירות לפי סעיף 16(א) לחוק כרטיסי חיוב; **ניסיון הונאה בכרטיס חיוב**, שלוש עבירות לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב, בצירוף סעיפים 29(א) ו-25 לחוק; **הונאה בכרטיס חיוב**, שלוש עבירות לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב; **הונאה בכרטיס חיוב בצוותא**, ארבע עבירות לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב, בצירוף סעיף 29(א) לחוק; **ניסיון הונאה בכרטיס חיוב**, שתי עבירות לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב, בצירוף סעיף 25 לחוק; **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק.

2. אם מצאתי להאריך במעט בתיאור עובדות האישומים השונים בכתב האישום, הרי שהדבר נובע מטענות שונות שעלו על ידי ב"כ הנאשמת בנוגע לחלקה של הנאשמת במסכת העבריינית.

מהחלק הכללי של כתב האישום המתוקן עולה שביום 16.4.2020 שוחררה הנאשמת על ידי בית המשפט שדן בבקשה לעצרה עד תם ההליכים, למעצר בית מלא עם שעות התאווירות קצובות (להלן: ההוראה החוקית). במועדים הרלוונטיים לחלק מהאישומים פעלה הנאשמת בצוותא חדא עם אחרות שזהותן אינה ידועה למאשימה (להלן: האחרות) בשיטת ביצוע לפיה ארבה לקורבנות פוטנציאליים קשישים וגנבה מתיקם האישי את ארנקם וכן טלפון נייד. בהמשך פעלה הנאשמת לשחזור הקוד הסודי של כרטיסי האשראי של הקורבנות באמצעות פרטיהם האישיים, ומשכה בדרך זו מחשבוניהם באמצעות מכשירי בנקט סכומי כסף גבוהים.

על פי עובדות האישום הראשון, בחיפוש שנערך ביום 9.8.2020 בדירה בעיר רמלה נתפס בחזקת הנאשמת רכוש שיש חשד סביר שהוא גנוב, כמפורט להלן: תשעה פרטי לבוש עם תוויות מחיר, כפכפים, שני בשמים ומארז מטהר אוויר.

על פי עובדות האישום השני, בתאריך 23.6.2020, שהתה הנאשמת בראשון לציון וגנבה מתיקו של קשיש בשם שלמה ארנק שהכיל 3 כרטיסי אשראי, תעודת זהות, רישיון נהיגה ו-800 ₪. בהמשך משכו האחרות מחשבונו של שלמה באמצעות שניים מכרטיסי האשראי שהקוד הסודי שלהם שוחזר, סך כולל של 43,200 ₪ בעשרים משיכות.

בהמשך היום, בעיר נס ציונה, גנבה הנאשמת יחד עם האחרות את ארנקה של קשישה בשם רבקה שהכיל, בין היתר, 3 כרטיסי אשראי, תעודת זהות, רישיון נהיגה, 500 ₪ ומכשיר טלפון נייד חכם וניסתה למשוך באמצעות אחד מכרטיסי האשראי שהקוד הסודי שלו שוחזר, סך של 4,000 ₪.

על פי עובדות האישום השלישי, ביום 19.6.2020 בתל אביב, דחפה הנאשמת קלות קשישה בשם צילה וגנבה מתיקה ארנק שהכיל, בין היתר, 300 ₪, תעודת זהות, טבעת זהב, רישיון נהיגה, כרטיס אשראי ומכשיר טלפון נייד חכם. לאחר שחזור הקוד הסודי של אחד מכרטיסי החיוב, משכו האחרות מחשבונה של צילה סך כולל של 7,000 ₪ בשלוש משיכות.

עוד באותו היום, הגיעה הנאשמת לראשון לציון וגנבה מקשישה נוספת בשם צפורה, ארנק שהכיל תעודת זהות, 2 כרטיסי אשראי ומכשיר טלפון חכם. בהמשך, שחזרה הנאשמת את הקוד של אחד מכרטיסי החיוב, ומשכה באמצעותו סך כולל של 10,000 ₪ בארבע משיכות.

על פי עובדות האישום הרביעי, ביום 22.5.2020, נכנסו הנאשמת ואישה נוספת לקיוסק בעיר ראשון לציון, לאחר שנכנס לשם קשיש בשם משה. בהמשך, שחזרה הנאשמת את הקוד הסודי של כרטיס אשראי השייך למשה. הנאשמת והאחרת הלכו בעקבות משה, שהלך לכיוון ביתו. בכניסה לבניין שאלה הנאשמת את משה היכן רופא השיניים. משהשיב לה משה שאין רופא שיניים בבניין, דחפה הנאשמת את משה ונטלה מתיקו ארנק שהכיל 20 ₪, 2 כרטיסי אשראי, כרטיסים של מפעל הפיס ומכשיר טלפון נייד. מיד לאחר מכן הגיעה הנאשמת למכשיר בנקט ומשכה באמצעות הכרטיס סך כולל של 25,000 ₪ מחשבונו של משה בחמש משיכות.

על פי עובדות האישום החמישי, ביום 2.3.2020 פעלה הנאשמת באותה שיטה בעיר חולון, וגנבה מתיקה של קשישה בשם רחל ארנק שהכיל כרטיס אשראי, רישיון נהיגה, \$100, 400 ₪ ומכשיר טלפון נייד חכם.

על פי עובדות האישום השישי, ביום 21.5.2020 פעלה הנאשמת באותה שיטה, וגנבה מתיקה של קשישה בשם יהודיתה ארנק שהכיל בין היתר תעודת זהות, רישיון נהיגה, כרטיסי אשראי ו-500 ₪. מיד לאחר מכן, שחזרה הנאשמת את הקוד הסודי של שניים מכרטיסי האשראי שגנבה, ומשכה באמצעותם סך כולל של 14,330 ₪ בחמש משיכות. באמצעות אחד מהכרטיסים ניסתה הנאשמת למשוך כסף עוד 3 פעמים.

על פי עובדות האישום השביעי, ביום 22.7.2020 פעלה הנאשמת באשדוד באותה שיטה וגנבה מתיקה של קשישה בשם זהבה ארנק שהכיל, בין היתר, 300 ₪, 3 כרטיסי אשראי, תעודת זהות ומכשיר טלפון נייד חכם. מיד לאחר מכן, שחזרו האחרות את שלושת הקודים הסודיים של כרטיסי האשראי ומשכו באמצעותם מחשבונה של זהבה סך כולל של 13,935 ₪, בשבע משיכות נפרדות.

עוד באותו היום, באשדוד, גנבה הנאשמת מתיקה של קשישה בשם רחל ארנק שהכיל, בין היתר, 240 ₪, 3 כרטיסי אשראי וטלפון נייד חכם.

על פי עובדות האישום השמיני, ביום 16.7.2020 שהתה הנאשמת בבאר שבע וגנבה מתיקה של קשישה בשם חנה ארנק שהכיל, בין היתר, תעודות זהות, 2 כרטיסי אשראי, רישיון נהיגה ומכשיר טלפון נייד חכם. מיד לאחר מכן שחזרה הנאשמת את הקוד הסודי של אחד מכרטיסי האשראי, ומשכה באמצעותו 2,000 ש"ח. נוסף על כך ניסתה הנאשמת למשוך כסף בשלושה ניסיונות נפרדים.

עוד באותו היום גנבה הנאשמת מתיקה של קשישה בשם מיכל, ארנק שהכיל כרטיס אשראי, כרטיס בנק, 350 ₪ ומכשיר טלפון נייד חכם.

על פי עובדות האישום התשיעי, ביום 4.6.2020, שהתה הנאשמת בבאר שבע וגנבה מתיקה של קשישה בשם מרים ארנק שהכיל, בין היתר, 4 כרטיסי אשראי, 300 ₪ ומכשיר טלפון נייד חכם. מיד לאחר מכן שחזרה הנאשמת את הקוד הסודי של שניים מכרטיסי האשראי ומשכה באמצעותם מחשבונה של מיכל סך כולל של 7,970 ₪ בארבע משיכות. הנאשמת ביצעה עוד חמישה ניסיונות נוספים למשוך כסף באמצעות כרטיסי האשראי.

בכל האישומים 2-9 ביצעה הנאשמת את העבירות תוך שהיא מפרה את ההוראה החוקית.

3. לסיכום ניתן לומר שהנאשמת וחברותיה פגעו ב-12 קשישים. מחשבוניהם של 9 קורבנות משכה, בין אם בעצמה ובין אם על ידי האחרות, סך כולל של 123,435 ₪, החל מחודש מרץ 2020 ועד לחודש יולי 2020, וניסתה מספר רב של פעמים למשוך סכומי כסף נוספים שסכומם המצטבר אינו ידוע. יתרה מכך, גנבו הנאשמת והאחרות מ-8

מתוך 12 הקשישים כסף מזומן בסך כולל של 3,710 ₪ ו-100\$, 10 מכשירי טלפון ניידים, טבעת זהב, מסמכים אישיים וחפצים נוספים.

4. אקדים מעט את המאחר ואומר כבר בשלב זה שאין בידי לקבל את האבחנה אותה ניסה ב"כ הנאשמת לערוך בטיעוניו בין הונאות אותן ביצעה הנאשמת בעצמה לבין הונאות שבוצעו בפועל על ידי האחרות. על אותו משקל, יש לדחות את הטענה לפיה הנאשמת גנבה בחלק מהאישומים "רק" את הארנק, בעוד שהאחרות גנבו או קיבלו לידיהן את תכולתו, ללא ידיעתה. הטעם לכך ברור - הנאשמת הורשעה באישומים השונים כמי שביצעה אותם בצוותא חדא עם חברותיה. עובדות כתב האישום משקפות דפוס פעולה דומה של הנאשמת וחברותיה, כאשר על פי רוב, חלקה של הנאשמת, וככל הנראה גם מומחיותה, באו לידי ביטוי בביצוע הגניבה עצמה. בהמשך הועברו חלק מהכרטיסים הגנובים לחברותיה של הנאשמת לצורך שחזור הקוד הסודי (למשל באישומים 2 ו-7), אולם לא פעם שחזרה הנאשמת בעצמה את הקוד הסודי (למשל באישומים 3,5 ו-6). כידוע, ניתן להרשיע נאשם בביצוע העבירה המוגמרת גם אם הייתה חלוקת עבודה בין מספר נאשמים, כאשר כלל זה חל גם אם היו הנאשמים במהלך ביצוע העבירה במקומות שונים ובזמנים שונים, מבלי שכל אחד מהם ביצע את כל יסודות העבירה, ובלבד שחלקו הוא מהותי להגשמת התכנית המשותפת ומתקיים בו היסוד הנפשי הדרוש. בהתאם לאמור - ניתן להטיל את האחריות ל"אירוע" כולו על כתפי אחד הנאשמים גם אם משתתפים נוספים ביצעו חלקים ממנו [ע"פ 4389/93 מרדכי נ' מדינת ישראל (4.8.1996); ע"פ 2814/95 פלוני נ' מדינת ישראל (9.7.1997)].

5. נוסף על כך מצאתי לדחות את טענת ההגנה החליפית, לפיה לנאשמת מיוחסת "רק גניבת ארנק", כאשר חברותיה הן אלו שמשכו את הכסף, ובמשתמע הנאשמת לא הייתה מודעת לשימוש שנעשה בתכולת הארנק אותו גנבה ושאותו העבירה לידיהן. הטעם לכך הוא שריבוי המעשים במקרה זה שולל מניה וביה את טענת תום ליבה של הנאשמת, ויש בו כדי לחזק את היסוד הנפשי שבעבירה, זאת בשם לב לכלל המשפטי של "מעשים דומים" [על מאפייני הכלל המשפטי עמדתי בעניין אחר במסגרת מ"ת (ראשל"צ) 17646-07-19 מדינת ישראל נ' כהן (15.9.2019)].

6. עוד אציין שעוד לפני ישיבת הטיעונים לעונש, הגיש ב"כ הנאשמת בקשה לעיון חוזר, במסגרתה ביקש לשקול את שחרורה של הנאשמת ממעצרה מטעמי שיקום. מאחר שלנימוקי הבקשה קשר ישיר לגזירת עונשה של הנאשמת, קבעתי שטיעוני הצדדים בבקשה לעין חוזר יישמעו במאוחד עם טיעוני הצדדים לעונש. לנימוקי הבקשה עצמה אתייחס בהמשך.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

7. מטעם המאשימה הוגשו גיליון הרשעות קודמות של הנאשמת (ת/1); פרוטוקול הדיון בתיק האחרון בו נדונה הנאשמת ומאסר מותנה (ת/2); התחייבות להפעלה (ת/3); מאסר מותנה נוסף מתיק אחר (ת/4); שתי הרשעות נוספות של הנאשמת (ת/5 ו-ת/6).

8. ב"כ המאשימה הפנתה בטיעוניה לנסיבות ביצוע העבירות, אותן הגדירה כחריגות בחומרתן, שרובן בוצע בצוותא חדא עם אחרות. כן הפנתה לערכים המוגנים בהם פגעה הנאשמת. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע מתחמי עמוד 4

ענישה נפרדים על פי החלוקה הבאה: לאישומים 2,3,4,6,8 ו-9 מתחם הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר; לאישום 1 מתחם הנע בין מאסר מותנה ועד ל-12 חודשי מאסר; לאישומים 5 ו-7 מתחם עונשי הנע בין 8 ל-18 חודשי מאסר. על אך האמור, עתרה ב"כ המאשימה בסוף טיעוניה לקבוע מתחם עונשי כולל הנע בין 45 ל-66 חודשי מאסר.

בשים לב לעברה הפלילי המכביד של הנאשמת, ומנגד להודאתה, עתרה המאשימה למקם את עונשה של הנאשמת בשליש העליון של כל אחד מהמתחמים, להפעיל את המאסרים המותנים במצטבר לכל עונש שייגזר עליה, להפעיל את ההתחייבות, להטיל מאסר מותנה, ולחייבה בפיצויים משמעותיים למתלוננים, לרבות למתלוננת מאישום 3 בהתאם להסכמת הצדדים. מטבע הדברים התנגדה המאשימה לבקשה לעין חוזר, תוך שהפנתה לתסקירי המעצר, מהם עולה התרשמות שלילית של שירות המבחן מהנאשמת, שאף קבע שלא ניתן לסמוך עליה ונמנע בעבר מהמלצה לשחררה, או לעצרה באיזוק אלקטרוני.

9. ב"כ הנאשמת, טען כל שניתן לזכות מרשתו ומיקד טיעוניה בבקשה לעין חוזר, שתאפשר, לדבריו, לנאשמת לשקם את חייה ולהתחיל דרך חיים חדשה, לאחר שחוותה תקופת מעצר ארוכה לראשונה בחייה. בכל הנוגע לעבירות עצמן, הפנה לכך שסכום ההונאה המיוחס לנאשמת אינו עולה על 60,000 ₪, כאשר יתר הסכומים המוזכרים בכתב האישום נמשכו על ידי אחרות, ומשכך לא ניתן, לדבריו, להענישה בגינם. בחלק מהמקרים, כך טען, לא הייתה הנאשמת נוכחת במקום בזמן משיכת הכסף. כך, בנוגע לאישום 3 טען שמאחר שזהות האחרות אינה ידועה, "לא ניתן לקבוע שהייתה חלק מהמשיכות באירוע הראשון של האישום". עוד ביקש להתחשב בעובדה שמבין כלל המעורבים הגיעה המשטרה לנאשמת בלבד. אשר לרצף העבירות, ביקש ב"כ הנאשמת לקבוע מתחם עונש כולל, הנע בין מאסר מותנה לבין 14 חודשי מאסר. גם מטעם ההגנה הוגשו פסקי דין כתמיכה לעתירתה.

חלק שני של הטיעונים עסק בנסיבות חייה הקשות של הנאשמת. כדוגמא לכך נטען שביום מעצרה של הנאשמת, הייתה בתה הקטנה כבת חצי שנה, כאשר כיום היא בת שנה וחודשיים. עוד הפנה הסנגור למצבם הקשה של ילדי הנאשמת, והצורך שלהם להיות ליד אמם. לדבריו, תקופת המעצר הארוכה ורצונה של הנאשמת להשתלב בהליך שיקומי מצביעים על הפחתה במסוכנות הנשקפת ממנה, ונותנים פתח לתקווה ש"תיקח עצמה בידיים". אשר למאסרים המותנים העומדים לחובת הנאשמת, ביקש להתחשב במועד ביצוע העבירות בכל אחד מהם (עבירות מהשנים 2013 ו-2016).

קביעת מתחם העונש ההולם

עבירה אחת או מספר עבירות

10. העיסוק בסוגיית המתחמים העונשיים, וליתר דיוק הדיון בסוגית ניתוח המעשים וסיווגם כ"אירוע אחד" או כ"מספר אירועים שונים" המצדיקים קביעת מתחמים שונים ונפרדים, זוכה להתייחסות ברבים מגזרי הדין, בהתאם להוראות סעיף 40ג לחוק. על אף החובה להכריע בשאלה זו, כמתבקש מהוראות החוק והפסיקה [השופט נ' סולברג בע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל, פסקאות 13-20 (3.9.2015) (להלן: עניין דלאל)], עולה כחוט השני שאלת

ה"תועלת" בקביעה זו והשפעתה המעשית על התוצאה העונשית הסופית [ראו למשל ענין דלאל, פסקה 14]. ההסבר לכך הוא שממילא כאשר מעשי הנאשם בשני אישומים או בשתי עבירות מהווים אירוע עברייני אחד, עדיין יהיה מקום להתחשב לצורך קביעת המתחם העונשי במספר המעשים העברייניים המרכיבים את אותו "אירוע", ומכאן שאותו מתחם עונשי יהיה בהכרח גבוה מהמתחם שהיה נקבע לכל עבירה בנפרד [ע"פ 2454/18 שיינברג נ' מדינת ישראל (2.12.2018), פסקה 20 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן]. הבלבול גדול אף יותר כאשר ממילא מאפשר החוק להטיל עונש כולל לאחר קביעת המתחמים הנפרדים, באופן המבטא בצורה הטובה ביותר את חומרת המעשים [השופט י' דנציגר בע"פ 4316/13 מדינת ישראל נ' חג'אמה, פסקה 22 (30.10.2014)].

11. קושיות נוספות קשורות לאופן הבחינה וההכרעה בסוגיה. בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) (להלן: ענין ג'אבר), נקבע ברוב דעות מבחן "הקשר ההדוק בין העבירות", בו נעשה שימוש תדיר בערכאות הדיוניות (פסקה 5 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז, ופסקה 2 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן). יישום הכללים שנקבעו בהלכת ג'אבר על המקרה שלפנינו יכול להוביל לתוצאות הפוכות, ולהמחיש את מורכבות קביעת המתחמים העונשיים, בשים לב לשוני בין האישומים, שיש בו כדי להשפיע על כל מתחם ומתחם. כך, ניתן להשקיף מצד אחד על מעשי הנאשמת כעל סדרת מעשים ועבירות מאותו סוג, המהוות מסכת עבריינית אחת שבוצעה על פני רצף זמן, פחות או יותר באותה שיטה ובנסיבות דומות, גם אם קורבנות העבירה שונים, לא פעם לאחר תכנון מוקדם שכלל תיאום בין המבצעות. במצב דברים זה, דווקא קביעת עונש נפרד עבור כל אחד מה"אירועים", עלולה להיראות מלאכותית [ע"פ 5643/14 אחמד עיסא נ' מדינת ישראל (23.6.2015)].

12. מאידך גיסא, על אף המכנה המשותף ברוב האישומים (להוציא אישום מספר 1) שביטוי בגניבת כרטיסי האשראי של הקורבנות והפרת ההוראה החוקית, הרי שנסיבות כל מקרה ומקרה מעט שונות, באופן שיכול להוביל למסקנה הפוכה, לפיה נכון יותר לקבוע מתחמים נפרדים ושונים זה מזה, באופן שיביא לידי ביטוי בצורה הטובה ביותר את חומרת המעשים בכל אחד מהם. לשם הדוגמא נשוב ונבחן את עובדות כתב האישום. ניתן לראות שבחלק מהאישומים בוצעה גניבת כרטיס האשראי על ידי הנאשמת לבדה, בעוד שבמקרים אחרים היא בוצעה בצוותא חדא עם יתר השותפות; בחלק מהאישומים משכה הנאשמת את הכסף בעצמה ובחלק אחר משכו חברותיה את הכסף; בחלק מהאישומים גנבה הנאשמת לקורבנות פריטים נוספים; בחלק אחר גנבה טלפונים ניידים, שזכו ליחס של "גניבה מיוחדת" בפסיקה, כפי שנראה להלן; בשניים מהאישומים נקטה הנאשמת באלימות כלפי הקורבנות, בעוד שביתר האישומים מדובר היה ב"גניבה שקטה", וכיו"ב. על מנת להקשות אף יותר, ניתן להוסיף שסכומי הכסף שנמשכו מהכספומטים בכל "אירוע" אינו זהה, ובחלק מה"אירועים" ניסיון המשיכה לא צלח.

13. אין חולק על כך שלמאפיינים אלו אמורה להיות השפעה רבה על קביעת המתחם בכל אישום ואישום, מה שהמוביל לתוצאה לא רצויה של קביעת אינספור מתחמי ענישה בכתבי אישום מרובי אישומים, כפי המקרה שלפנינו. ואם בהעלאת קשיים עסקינן, ניתן לדמיין כתבי אישום מסובכים אף יותר המונים עשרות ולעתים מאות אישומים עם מאפיינים מעט שונים זה מזה, כמו למשל, עבירות של סחר בסמים כאשר העסקאות מבוצעות עם קונים רבים, בגילאים שונים, בכל עסקה נמכרים סמים שונים ובכמויות שונות לכל קונה, עסקאות שבוצעו בתדירות שונה וכיו"ב כדי הדמיון הטובה על הקורא.

14. מעבר להבדלים בין האישומים השונים, נשאלת השאלה אם יש מקום לפצל את המתחמים גם בתוך האישומים עצמם. כך למשל, נקבע בעניין דלאל שיתכנו מקרים בהם כאשר עבירה מבוצעת אגב הפרת הוראה חוקית, יש מקום לקבוע, במקרים המתאימים, מתחם עונשי נפרד לעבירה זו, כאשר אחד הטעמים שניתן למסקנה זו הוא שהעבירה החמורה לא "תבלע" בין יתר העבירות שבוצעו אגב ההפרה. [ראו עניין דלאל, פסקה 28, בו נקבע מתחם עונשי הנע בין 3 ל-12 חודשי מאסר בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית שנוצלה לצורך ביצוע עבירה נוספת, ובמנותק ממנה].

15. נוכח כל הקשיים עליהם עמדתי לעיל, בהינתן מבחני המשנה שנקבעו בהלכת ג'אבר, ועל מנת לתת ביטוי למכלול מעשי הנאשמת ב"מבט על", המקנה להם משנה חומרה, מצאתי לקבוע מתחם עונשי כולל. לצורך קביעת המתחם אתחשב במספר האירועים, במספר ובסוג העבירות, בנסיבות הייחודיות של כל אחד מהאירועים, ובהשוואתם לפסיקה הנוהגת.

הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם

16. הנאשמת פגעה במספר ערכים מוגנים ובהם הגנה על רכוש הציבור וביטחון האיש, שמירה על חיי מסחר תקינים, והקניית תחושת ביטחון לאוכלוסיית הקשישים החיה בקרבנו. בהפרת הצווים השיפוטיים פגעה הנאשמת בערכים חשובים של שמירה על שלטון החוק, שמירה על כיבוד החלטות שיפוטיות, המהוות מסד לקיומה של חברה מתוקנת, ושמירה על האפקטיביות של חלופות המעצר (עניין דלאל, פסקה 28).

נסיבות הקשורות בביצוע העבירות

17. מרבית העבירות בוצעו בצוותא חדא עם אחרות, כמפורט לעיל. העבירות היו מתוכננות היטב, כאשר הנאשמת בחרה את קורבנותיה בקפידה והתמקדה בקשישים, שלא אחת ערניים פחות לסובב אותם עקב מוגבלויות הקשורות לגילם, או שתגובתם איטית יותר מתגובתו של אדם צעיר. הנאשמת וחברותיה אף לא חסו על קורבנותיהם ומשכו מחשבונו של כל אחד מהם סכומי כסף גבוהים ביותר, לעתים עשרות אלפי שקלים, הרבה מעבר לסכומים הנחוצים ל"מחיה" יומית. בהשלמת טיעון בכתב הבהירה המאשימה שחמישה מתוך הקורבנות קיבלו חזרה מחברות האשראי את הכסף שנמשך, אולם ציינה שעם יתר הקורבנות לא עלה בידה ליצור קשר. מכאן, שהנזק שנגרם בפועל, בהקשר של משיכת הכסף המזומן בלבד, הוא של חברות האשראי, שאף בו אין להקל ראש. הנזק שיכול היה להיגרם הוא משמעותי, נוכח ניסיונות המשיכה הנוספים המפורטים בכתב האישום. יש לציין שמעבר לכסף שנמשך כתוצאה מהשימוש בכרטיסי האשראי, שברובו הוחזר לקורבנות על ידי חברת האשראי, לא הושבו לידי נפגעי העבירה החפצים הנוספים שנגנבו.

18. משנה חומרה יש לראות במעשי הנאשמת וחברותיה באישום מספר 4, לפיו הן נכנסו אחרי קשיש לקיוסק במטרה לשחזר בהמשך את הקוד הסודי של כרטיס האשראי שלו. בהמשך עקבה הנאשמת עצמה אחרי הקשיש, ומשהגיע לכניסה לבניין מגוריו דחפה אותו על מנת לקחת מתיקו את ארנקו וחפצים נוספים. מדובר בעבירות מתוכננות, המצביעות אף על תכום, על תעוזה, על מקצועיות, על העדר רחמים ועל "ניסיון מקצועי" שצברה הנאשמת. ניתן רק לדמין את תחושותיו של אותו קשיש, שחוה חוויה קשה בפתח ביתו, כל אימת שהוא נכנס לבניין או יוצא ממנו, כל זאת

מעבר לנזק הממוני שנגרם לו.

19. ואם באומדן הנזק עסקיני, הרי שזה המקום לעצור ולדמיין את הנזק שנגרם לקשיש ממנו נגנב ארנק ובו כסף ומסמכים אישיים. מעבר לנזק הממוני ולפגיעה הקשה בתחושת הביטחון שלו, נאלץ הקשיש לשחזר את הכרטיסים והמסמכים השונים שנגנבו לו, ובכלל זה כרטיסי אשראי, קופת חולים, רישיון נהיגה, תעודת זהות, כרטיסי מועדון, רב קו וכרטיסים נוספים. ה"תענוג" שבשחזור מסמכים אלו הוא תענוג מפוקפק לכל אדם, על אחת כמה וכמה לקשישים, שלא אחת נעזרים באחרים לצורך כך.

20. נזק משמעותי נוסף נגרם לקשישים מהם נגנב מכשיר הטלפון הנייד. על הקשר האישי שנקדם בין הסמארטפון לבעליו, עמד השופט י' עמית בע"פ 8627/14 דביר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (14.7.2015) (להלן: עניין דביר):

"הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידיא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי - תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד. ...הסמארטפון משמש גם כמחשב, גם כמצלמה, גם כטלפון ועוד פונקציות רבות, בגינם נתפס המכשיר בעיני רבים ל"צינור" אל העולם שבחוץ, ואף לפלטפורמה באמצעותה אנשים מנהלים מערכות יחסים חברתיות.

דומה שהדברים שנכתבו ביחס לכל קורבן של גניבת טלפון נייד, יפים פי כמה כאשר מדובר בקשישים, שמכשיר הטלפון מהווה עבורם לא אחת דרך יחידה ליצירת קשר עם קרובי משפחה וחברים, דרך להזעקת עזרה רפואית ואחרת, ודרך התקשרות של קרובי המשפחה העסוקים בשגרת יומם עם אותם קשישים. נוסף על כך במכשיר הטלפון שמורים לא אחת תמונות וסרטונים של קרובי משפחה, בהם יכול הקשיש להביט במהלך היום. אובדן מכשיר הטלפון של קשיש עלול לשבש באופן משמעותי את סדר יומו, לפגוע בתחושת הביטחון שלו ולגרום לו צער על אבדן הנתונים האישיים שהיו אגורים בו.

21. במקרים שלפנינו בוצעו בחלק מהאירועים גניבה הן של מכשיר הטלפון הנייד, הן של כסף מזומן, הן של כרטיסי האשראי והן של מסמכים אחרים. גניבה סימולטנית של כרטיס רב קו, כסף מזומן וטלפון מקשיש שאינו מחזיק ברכב, יכול להעמידו במצב בלתי אפשרי בו לאחר הגניבה אין לו אפשרות לחזור לביתו עקב אבדן הרב קו, חוסר יכולת לשלם עבור מונית או אוטובוס בהעדר כסף מזומן או כרטיס אשראי, וקושי להזעיק למקום לצורך חילוץ את קרובי משפחתו או חבריו עקב גניבת מכשיר הטלפון, בו אגורים אף מספרי הטלפון שלהם, אותם הוא אינו זוכר בעל פה.

22. מתסקיר שירות המבחן עולה שהנאשמת הסבירה את מעשיה "על רקע קשייה הכלכליים והאישיים לאורך חייה, העדר גורמי תמיכה ומקורות הכנסה".

23. נוכח כל האמור ניתן לקבוע שמידת הפגיעה בערכים המוגנים היא משמעותית ביותר.

מדיניות הענישה הנוהגת

24. להלן אסקור בקצרה מספר מקרים, בחלקם מתוארים מקרים חמורים מהמקרה שלפנינו ובחלקם מקרים קלים ממנו, לצורך קבלת אמת מידה לענישה הנוהגת.

א. בעניין דביר נדון עניינו של נאשם שהיה מעורב בחמישה מעשי שוד של טלפונים סלולריים מקטינים כבני 14-15. המעשים בוצעו כאשר הנאשם נהג ברכב ושותפו ביצע את חטיפת הטלפון הסלולרי מידי הקורבן. באחת הפעמים נחבל הקטין מדלת הרכב. בית המשפט דחה את בקשת רשות הערעור על עונש המאסר בן 36 החודשים שהוטל על המערער, בציינו כי העונש אינו חורג מרף הענישה הנוהג ובהדגישו את חומרת התופעה של חטיפת טלפונים סלולריים שהפכה למכת מדינה.

ב. ברע"פ 617/14 לוי נ' מדינת ישראל (4.3.2014), נדון עניינו של נאשם שהורשע בשבעה אישומים, המתארים גניבת כרטיסי חיוב ושימוש בהם בעשרות מקרים לצרכי רכישת מזון וביגוד, שימוש בתחבורה והימורים בסכום כולל של כ- 30,000 ש"ח. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור, ובכך אישר את עונשו של הנאשם שהועמד על 32 חודשי מאסר, הכוללים מאסר מותנה בן 18 חודשים שהופעל בחופף ובמצטבר. עוד צוין, שההחלטה להפעיל חלק משמעותי מעונש המאסר המותנה באופן חופף לעונש שנגזר על הנאשם מהווה הקלה משמעותית בעונשו.

ג. ברע"פ 6365/13 קליינר נ' מדינת ישראל (23.9.2013), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע על פי הודאתו בגניבת טלפון סלולארי והושתו עליו 4 חודשי מאסר בפועל כעונש עיקרי. בית המשפט העליון אישר את העונש, כמו גם את מתחם הענישה שנקבע בערכאה הדיונית, שנע בין 2-8 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון שב והדגיש את חומרת העבירה של גניבת טלפונים ניידים שהפכה לתופעה נפוצה המערערת את תחושת ביטחון הציבור ומצדיקה הטלת עונשים הולמים על המורשעים בה.

ד. ברע"פ 638/21 דזאנשוילי נ' מדינת ישראל (16.2.2021), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בביצוע שתי עבירות של גניבת טלפונים ניידים, ואושר עונש של 7 חודשי מאסר בפועל, אותו קבע בית המשפט המחוזי לאחר שתיקן טעות בהפעלת המאסר המותנה. העונש אושר על ידי בית המשפט העליון בשים לב לעברו הפלילי המכביד והרלוונטי של הנאשם, חומרת העבירות, וההזדמנויות שניתנו לו בעבר לשקם עצמו, לרבות הארכת מאסר מותנה.

25. אשר לאישום הרביעי, בגדרו דחפה הנאשמת קשיש לצורך ביצוע הגניבה, הפנתה המאשימה למספר פסקי דין בהם הורשעו נאשמים, בין היתר, בעבירות של תקיפה לשם גניבה. כזכור, עבירה זו נמחקה מכתב האישום המקורי, ותחתיה הורשעה הנאשמת בעבירה של תקיפה סתם. ואולם, גם אם אתעלם מסעיף העבירה ואתמקד בעובדות בהן הורשעה הנאשמת, הרי שהמקרים המתוארים בפסקי הדין חמורים מאלו שלפנינו. בנסיבות אלו ישמשו פסקי הדין לכל

היותר כנקודת מוצא וכאבני בוחן לעונש שראוי להטיל על הנאשמת בגין מעשיה באישום 4:

א. ברע"פ 2797/09 גולן נ' מדינת ישראל (2.4.2009), דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בעבירה של תקיפה לשם גניבה וגניבה שביטויה בתקיפה בצוותא של קשישה וגניבת תיקה שהכיל 10,000 דולר. עונשו של הנאשם הועמד על 15 חודשי מאסר, הכוללים הפעלת מאסר מותנה, זאת לאור מאמציו להיגמל מסמים.

ב. בע"פ (ת"א) 71340/07 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (28.1.2008), נדון עניינו של נאשם שהורשע בתקיפה לשם גניבה לאחר שמשך תיק מתיירת באופן שגרם לה ליפול ולהיחבל במרפקה. התיק שנגנב הוחזר למתלוננת על ידי עוברי אורח. בית המשפט שלערעור הקל בעונשו של הנאשם והעמידו על 14 חודשי מאסר בפועל, בהתחשב בעברו הפלילי הישן ובעובדה שעתיד היה לרצות עונש מאסר ראשון.

ג. בת"פ (שלום ת"א) 30368-03-12 מדינת ישראל נ' חאמד (7.6.2012), הורשע הנאשם על פי הודאתו בביצוע תקיפה לשם גניבה בכך שהכה את המתלוננת בצלעותיה וחטף ממנה את הטלפון הנייד שהיה ברשותה. בית המשפט השית על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל, חרף גילו הצעיר יחסית והיעדר עבר פלילי.

26. אשר לעבירות של גניבת כרטיסי חיוב והונאה בכרטיסי חיוב, הפנתה המאשימה לפסקי הדין הבאים:

א. ברע"פ 1579/16 ספיאן נ' מדינת ישראל (28.2.2016), אושר עונש של 24 חודשי מאסר בפועל לנאשם בעל עבר פלילי מכביד שהורשע ביחד עם אחר בביצוע שורה של עבירות הונאה בכרטיסי חיוב בכך שרכשו או ניסו לרכוש מוצרים מבתי עסק שונים תוך שימוש בכרטיסי חיוב השייכים לאחרים. נמצא שלא להתערב במתחם הנע בין מספר חודשי מאסר ועד 36 חודשים שנקבע בערכאה הדיונית. באותו מקרה לא הצליחו הנאשם והאחר להשיג במרמה סכומי כסף גבוהים, אולם נקבע כי המעשים אופיינו בשיטתיות ובתחכום.

ב. בת"פ (נת') 32880-11-11 מדינת ישראל נ' מסיקה (25.11.2012), הורשע נאשם, נעדר עבר פלילי, בשמונה אישומים שבמרכזם עבירות של גניבת כרטיסי חיוב וגניבה והושתו עליו 20 חודשי מאסר בפועל כעונש עיקרי. הנאשם נהג להמתין לעוברי אורח קשישים בסמוך למכשירי כספומט ולהציע את עזרתו במשיכת מזומנים. בשלב מסוים בתהליך החליף הנאשם את כרטיסי החיוב של הקורבנות בכרטיסים אחרים שהיו בחזקתו, ובסמוך לאחר מכן השתמש בכרטיסי החיוב הגנובים. בסה"כ משך הנאשם באמצעות הכרטיסים הגנובים כ-17,000 ₪. במקרים אחרים ניצל הנאשם את היותו נהג מונית, ובהזדמנויות שונות גנב את ארנקי הנוסעים מתוך תיקיהם. ערעור שהגיש הנאשם על העונש נמשך בהמלצת בית המשפט [עפ"ג (מרכז) 12105-01-13 מסיקה נ' מדינת ישראל (10.3.2013)].

ג. בת"פ (רמ') 28871-09-17 מדינת ישראל נ' בן זקן (4.8.2020), הורשעה הנאשמת על פי הודאתה בשלושה כתבי אישום העוסקים בעבירות של קבלת דבר במרמה, הונאה בכרטיס חיוב, גניבה ושימוש במסמך

מזויף והושתו עליה 12 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. מכתב האישום עולה שהנאשמת העתיקה פרטי כרטיסי חיוב של גברים שהכירה באמצעות פרופיל שניהלה באתר הכריות, רכשה פריטים בשווי של למעלה מ-5,000 ₪, ניסתה לרכוש מוצרים נוספים באמצעות הפרטים שהעתיקה, העתיקה פרטי כרטיס חיוב של מנוי במקום עבודתה, וביצעה באמצעותו עסקה בשווי 800 ₪, גנבה שיקים מעורכת דין שאצלה התגוררה, והשתמשה באחד מהם. נקבע מתחם נפרד לכל אישום הנע בין מאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר בפועל. כן קבע מתחם כולל לכל האישומים הנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 20 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשמת הפנה לפסקי הדין הבאים:

ד. בת"פ (שלום ת"א) 944-07-16 מדינת ישראל נ' שוייקי (16.7.2017), הורשע הנאשם, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות הונאה לפי חוק כרטיסי חיוב, בכך שנטל כרטיס חיוב של המתלונן, עמו התגורר, והשתמש בו 115 פעמים לצורך ביצוע עסקאות ומשיכות כסף בסכום כולל של למעלה מ-23,000 ₪. נקבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר על תנאי ועד ל-12 חודשי מאסר. על הנאשם נגזר עונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות כעונש עיקרי.

ה. בת"פ (רמ') 19929-09-13 מדינת ישראל נ' גולן (15.6.2015), הורשעה נאשמת, בעלת עבר פלילי, ב-32 אישומים הכוללים 43 עבירות הונאה, בכך שביצעה 32 עסקאות של הזמנת מוצרים ושירותים, תוך תשלום באמצעות פרטי אשראי של המתלונן, אותם נטלה משובר תשלום שמצאה ברחוב. סה"כ בוצעו עסקאות בשווי של 13,631 ₪, על פני 3 חודשים. בנסיבות אותו מקרה נקבע מתחם ענישה הנע בין צו של"צ ועד ל-15 חודשי מאסר בפועל, והושת על הנאשמת עונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות לצד רכיבי ענישה נוספים, תוך התחשבות בשיקום שעברה.

ו. בת"פ (שלום ים) 17880-11-10 מדינת ישראל נ' ישראלי (16.9.2013), הורשעה הנאשמת על פי הודאתה, בין היתר, בביצוע עבירות של הונאה בכרטיס חיוב וקבלת דבר במרמה, בכך שביצעה רכישות בכרטיס האשראי של המתלוננת, עמיתתה לעבודה, בשווי של עשרות אלפי שקלים. בנסיבות אותו מקרה נקבע מתחם ענישה הנע בין מאסר בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל. בסופו של יום הושת על הנאשמת עונש של צו של"צ כעונש עיקרי, זאת בחריגה מהמתחם מטעמי שיקום, ובשל נסיבות אישיות ומשפחתיות מיוחדות.

ז. בת"פ (ק"ג) 39851-01-16 מדינת ישראל נ' שפורוסטוב (18.9.2017), הורשעה נאשמת בגניבת כרטיס חיוב של קשישה סיעודית בה טיפלה ומשיכת כסף בסך 14,400 ₪. לאחר שנקבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר על תנאי לבין 10 חודשי מאסר בפועל, נגזר על הנאשמת עונש של מאסר מותנה, זאת בהתחשב, בין היתר, בעברה הנקי, ובנסיבותיה האישיות והרפואיות.

27. בשים לב לכל האמור, אני קובע מתחם עונשי כולל, הנע בין 30 ל-50 חודשי מאסר.

עמוד 11

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות וקביעת עונשה של הנאשמת

28. לזכות הנאשמת זקפתי את הודאתה במיוחס לה. להודאה זו משמעות כפולה - האחת, קבלת אחריות על מעשיה. השנייה, חסכון משמעותי בצורך להעיד את קורבנות העבירה, קשישים, שהדעת נותנת שהיו מתקשים להגיע למסור עדות, בין אם משום קשיים פיזיים ובין אם מתוך חשש מהמעמד והמפגש עם הנאשמת.

לחובת הנאשמת יש לזקוף בראש ובראשונה את עברה הפלילי, הכולל 6 הרשעות קודמות. את העבירה הראשונה בגינה הורשעה הנאשמת, ביצעה בגיל 21 (עבירת גניבה), כאשר מאז ועד היום הורשעה עוד 5 פעמים בעבירות גניבה, החזקת רכוש חשוד כגנוב, תקיפה ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. לאורך השנים הוטלו על הנאשמת עונשים קלים יחסית בדמות מאסרים מותנים, קנסות, התחייבות ופיצוי. הנה כי כן, דומה שהנאשמת ניצלה לרעה את היחס הסלחני של בתי המשפט כלפיה ואת ההזדמנויות שניתנו לה לחדול ממעשיה הרעים. ריבוי ההרשעות והעונשים שהוטלו על הנאשמת משקפים תמונה מדאיגה של מי שאינה מורתעת מההליכים המשפטיים המתנהלים נגדה, מהעונשים המוטלים עליה, וממאסרים מותנים התלויים ועומדים נגדה.

מעיון ב-ת/6 עולה שגם בשנת 2017 הביעה הנאשמת בפני בית המשפט צער על מעשיה והבטיחה שלא לשוב עליהם. עיינו הרואות שהנאשמת לא עמדה במילתה ושה לבצע עבירות דומות. אשר על כן, ובהסתמך על ניסיון העבר, מצאתי לתת משקל נמוך להבטחות הנאשמת במקרה זה. ככל שהנאשמת אכן מתכוונת לדבריה, הרי שנטל ההוכחה לרצינות כוונותיה מונח לפתחה.

29. גם תסקיר שירות המבחן אינו נושא בשורה עבור הנאשמת. גם אם הנאשמת הביעה רצון להשתלב בהליך שיקומי, הרי שמדובר באמירה שהיא בבחינת "פחות מד"י ומאוחר מד"י". גם כאן - ככל שהנאשמת רצינית בכוונותיה, תואיל להשתלב בהליך שיקומי במסגרת שב"ס, בהתאם לנהלי שב"ס וכפוף למציאת תכנית טיפולית המתאימה למצבה.

מעבר לאמור, משקף התסקיר את מצבה האישי המורכב של הנאשמת. ואולם, במצבה האישי, קשה ככל שיהיה, אין כדי להצדיק את מעשיה, בפרט כאשר עסקין בגניבת סכומי כסף בהיקפים משמעותיים, להבדיל מכסף שנועד לקיום יומיומי, מאנשים שאולי גם מצבם האישי קשה. בנקודה זו נשוב ונזכיר שהנאשמת לא בחלה מלבצע את העבירות כלפי קשישים, שיתכן שאף נסיבות חייהם אינן פשוטות, תוך ניצולם ופגיעה ישירה ועקיפה בהם.

30. אשר ליתר נסיבותיה האישיות של הנאשמת - לנאשמת ילדה קטנה כבת שנה, ושלושה ילדים נוספים בגילאי 8-11, אשר עקב מעצרה לא ראו את אמם תקופה ארוכה. אין חולק על כך שבמצב דברים זה הטלת עונש מאסר על הנאשמת, לא כל שכן עונש מאסר ממושך, יפגע בנאשמת ובילדיה באופן משמעותי, והדבר אף עולה ממכתב עו"ס המשפחה (2/נ).

31. ב"כ הנאשמת ביקשני להתחשב לצורך קביעת סוג העונש בהליך השיקומי בו השתלבה הנאשמת. בקשתו זו הופיעה אף בבקשה לעיון חוזר שהגיש, במסגרתה עתר לאפשר לנאשמת להשתחרר ממעצרה לצורך שילובה בהליך

שיקומי, בהינתן שהתקופה בה הייתה נתונה במעצר מהווה גמול הולם ועונש מספק, כמו גם מטעמים של חלופ הזמן, העדפת האפיק השיקומי, ושינוי נסיבות לאחר תיקון כתב האישום והודאת הנאשמת.

לאחר שעיינתי בנימוקי הבקשה, בתסקיר שירות המבחן, בתסקירי המעצר, ובחוות דעת שב"ס שהוזמנה לבקשת ב"כ הנאשמת (נ/3), הגעתי לכלל מסקנה שדין הבקשה להידחות, זאת מחמישה נימוקים עיקריים. האחד, כידוע שיקולי שיקום אינם חזות הכול, ועל בית המשפט לשלבם עם יתר שיקולי הענישה. כפי שצוין בהרחבה לעיל, מעשי הנאשמת חמורים ביותר, גם לאחר תיקון כתב האישום, כאשר הימנעות מהטלת עונש שאינו כולל רכיב של מאסר משמעותי יפגע בשיקולי הגמול וההרתעה. השני, עיון ב-נ/2 מלמד שעל אף שתפקודה של הנאשמת בשב"ס תקין, היא טרם החלה בהליך טיפולי. כל שנכתב הוא שהנאשמת נמצאת במעקב פסיכיאטרי וכי בניגוד לאמביוולנטיות שהביעה בתחילת מעצרה להשתלבות בהליך טיפולי, הרי שבמועד כתיבת המכתב (15.3.2021), היא פנתה מיוזמתה וביקשה להשתלב בקבוצות טיפול. כמובן שיש לברך את הנאשמת על השינוי שחל בתפיסתה, ואף יש מקום להתחשב בכך כשיקול להקלה מסוימת בעונשה. לצד האמור, לא ניתן לומר שהנאשמת השתקמה או שהיא נמצא בעיצומו של תהליך שיקומי, או שקיים פוטנציאל שיקום מיוחד המצדיק הקלה כה משמעותית בעונשה בשלב זה. השלישי, על אף נכונותה של הנאשמת לערוך שינוי בחייה, התרשם שירות המבחן מהסיכון שקיים להמשך התנהגותה השולית. בשל מכלול נתונים, ובכלל זה "עבריינותה הכרונית", המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשמת "ענישה מוחשית וקונקרטית בדרך של מאסר", שמטרתו לחדד לנאשמת את חומרת מעשיה והשלכותיהם. להמלצה מעין זו, הניתנת על ידי שירות המבחן, יש לתת משקל משמעותי. ואכן, התסקיר משקף את עומק התנהלותה השולית והבעייתית של הנאשמת לאורך שנים, ומציין מפורשות שהיא ממוקדת במציאת פתרונות מידיים ומתקשה להיעזר בגורמי הטיפול. הרביעי, מתסקירי המעצר עולה שלנאשמת אין סביבה תומכת, כאשר שירות המבחן הטיל ספק ביכולות של בני משפחתה של הנאשמת לסייע לה ולפקח עליה לאורך זמן, זאת ממגוון סיבות שפורטו בתסקירים (ראו תסקירים מיום 22.9.2020 עמ' 3; 13.10.2020; 1.11.2020; 12.11.2020). החמישי, על אף שאין חולק על הנזק שנגרם ועוד ייגרם לילדיה של הנאשמת כתוצאה ממעצרה, ובהמשך ממאסרה, הרי שמדובר בשיקול אחד מיני רבים שעל בית המשפט לתת עליו את הדעת. עוד אציין שמתסקיר שירות המבחן מיום 22.9.2020 (עמ' 2) עולה שגם עובר למעצרה הייתה הנאשמת רחוקה מילדיה עקב קשיים קיומיים, כאשר בהעדרה טופלו הילדים על ידי אמה.

32. נוכח כל האמור, ועל אף חלופ הזמן ומעצרה הממושך של הנאשמת, דין הבקשה לעיון חוזר להידחות, כאשר לשיקולים העומדים לזכות הנאשמת ינתן ביטוי בקביעת עונשה.

33. אשר לרכיבים הכלכליים - הנאשמת מתקיימת מקצבת הכנסה, ומכאן שמצבה הכלכלי קשה. נוסף על כך הנאשמת עתידה לרצות עונש מאסר לתקופה לא קצרה, יהיה עליה לשלם את סכום ההתחייבות עליה חתמה ובכוונתי לחייבה לפצות את נפגעי העבירות. בנסיבות אלו, ולפנים משורת הדין, ועל אף אופי העבירות, מצאתי להימנע מלהטיל עליה קנס כספי.

שונים הם פני הדברים ביחס לרכיב הפיצוי, שגובהו אינו נגזר ממצבו הכלכלי של נאשם. המאשימה לא פירטה בטיעוניה את שווי הנזק שנגרם לכל אחד מקורבנות העבירה, אולם בהודעה שהוגשה, לבקשתי, לתיק בית המשפט נמסר מטעמה שלארבעה מתוך שבעה מהקורבנות הוחזר הכסף על ידי חברות האשראי, בעוד שעם האחרים לא עלה

בידה ליצור קשר. כאמור, מעבר לכסף המזומן, נגנבו לחלקם מסמכים וטלפונים ניידים, המצדיקים פיצוי, כל זאת מבלי להזכיר את הנזק הנפשי והפגיעה בביטחון האישי שיכול ונגרמו להם.

נוסף על האמור, יש להתחשב כשיקול לקולא בעובדה שהנאשמת עתידה לרצות את מאסרה הראשון. עוד מצאתי להדגיש שלולא הודאתה של הנאשמת במיוחס לה, היה מקום להטיל עליה עונש מאסר חמור בהרבה.

34. בהינתן כל האמור, מצאתי למקם את עונשה של הנאשמת בשליש התחתון של המתחם, ואני גוזר עליה את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 35 חודשים.

אני מורה על הפעלת מאסר מותנה של 3 חודשים שהוטלו על הנאשמת במסגרת ת"פ (ת"א) 17600-02-16.

אני מורה על הפעלת מאסר מותנה של 4 חודשים שהוטלו על הנאשמת במסגרת ת"פ (ראשל"צ) 15467-10-17.

עונש המאסר ושני המאסרים המותנים ירוצו בחופף ובמצטבר זה לזה, כך שסך הכול תרצה הנאשמת עונש מאסר למשך 40 חודשים, שמניינם החל מיום מעצרה ביום 10.8.2020.

ב. מאסר למשך 8 חודשים, אותו לא תרצה הנאשמת אלא אם תעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורה על עבירת רכוש מסוג פשע או על עבירה לפי חוק כרטיסי חיוב מסוג פשע.

ג. מאסר למשך 5 חודשים, אותו לא תרצה הנאשמת אלא אם תעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורה על עבירת רכוש מסוג עוון או על עבירה לפי חוק כרטיסי חיוב מסוג עוון.

ד. מאסר למשך 2 חודשים, אותו לא תרצה הנאשמת אלא אם תעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורה על עבירה לי סעיף 413 לחוק.

ה. מורה על הפעלת התחייבות בסך 3,000 ₪ עליה חתמה הנאשמת במסגרת ת"פ (ראשל"צ) 15467-10-17. סכום זה ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים, הראשון ביום 10.10.2021 והיתרה בכל עשרה בכל חודש שלאחריו. לא תשולם ההתחייבות תיאסר הנאשמת ל-15 יום.

ו. פיצויים לנפגעי העבירה, שישולמו באופן הבא:

לכל אחד מעדי תביעה 20 ו-44 בכתב האישום המתוקן - סך של 5,000 ₪.

לכל אחד מעדי תביעה 32, 43, 46, 49 ו-51 בכתב האישום המתוקן - סך של 3,000 ₪.

עמוד 14

לכל אחד מעדי תביעה 21 ו-45 בכתב האישום המתוקן - סך של 1,000 ₪.

הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 10.8.2021 ויועבר לקורבנות העבירה בהתאם לפרטים אותם תעביר המאשימה למזכירות בית המשפט בתוך 14 ימים מהיום.

26. ניתן צו כללי למוצגים. הטלפונים יוחזרו לבעליהם, כפוף להוכחת בעלות. ככל שלא ימצאו בעליהם, הם יחולטו או יושמדו בהתאם להחלטת קצין משטרה.

27. המזכירות תעביר העתק מגזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, כ' סיוון תשפ"א, 31 מאי 2021, בנוכחות הצדדים.